

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Scopus omnium actionum quisnam ob oculos constituendus: vt abnegatio
sui sola, Dei comprobet fidelem discipulum: quo pacto denique quis à
salubri proposito collapsus, renouare debeat spiritum suum. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

ma illud profundissima humilitate, & iuge continuaq; oratione: nimis enim tuum infirmus tum instabilis es tu, quam ut quod decreueris bonum firmum teneas. Ideoq; nihil prorsus in aliqua voluntate tua, nihil in industria aut virtute, sed in sola diuina, in sola Iesu misericordia confidas, in eandem sperans, eademq; fretus bonum propone, bonum restaura, bonum renoua. Certus esto, quantumlibet bona ferueat voluntas, quantumuis rata sit ac firma, nisi diuina fueris virtute protectus, nisi eiusdem adiutus gratia, inconflans instabilisq; erit omne quod statuisti. Quicquid igitur boni proponis, ad misericordissimum optimumq; Dominum Iesum respice, & super eo nitens, confidensq; in eiusdem virtute propone. De omni autem virtute tua despera. Non putes transgressionem propositi boni tam esse reprehensibilem, aut culpa obnoxiam quam est voti, quia propositum bonum cuius nunc factus es transgressor, nequaquam te ultra, hoc est, ad nouam grandioremue culpam, precipitabit quam si absque illo proposito cecidisses. Neque enim est delictum aliquod cuius maior sit culpa propter precedentem bonam voluntatem, quam est ea quod ex suo genere peccatum habet. Credendum potius multo velocius misericordiam consequi, citiusq; curari eos qui post bonam firmatam voluntatem, dum fortiter pro virtute contendunt, in pugna deficiunt, labuntur ac vulnerantur, quam eos qui minori ad bonum voluntate contra peccatum muniti, ex iterata saepius infirmitate, & ex bonae voluntatis languore cadunt. Inspicit Deus hominis voluntatem quae erat illi ante lapsum. Quae quanto fuerit feruentior ad bonum, tanto etiam praebet se Deus ad miserendum erigendumq; denuo eum qui cecidit, clementiorem. Eam ob rem vehementer iuuat, tantum abest ut impediat, hominem propositum suum saepenumero renouare stabilireq;, atque ac si votum esset constanter obseruare. Nemo enim sanctum quid apud se statuens, puta ut Christi sermones velit seruare, hocq; propositum vel centies instaurans, intendit maiori propterea se facere culpa obnoxium, si contraierit, quam fuisset si absque hoc bono proposito fuisset Christi sermones transgressus.

Scopus omnium actionum quisnam ob oculos constituendus, ut abnegatio sui sola Dei comprobet fidelem discipulum: quo pacto denique quis a salubri proposito collapsus, renouare debeat spiritum suum.

CAPVT V.

Itaque viam Dei ingressus, scito ad quid veneris. Neque enim adeo te desipere puto, ut quid tibi faciendum sit, cur huc veneris, quid agere velis, & quis tuarum sit actionum finis, non fueris praemeditatus. Via haec sancta est, & immaculata transibunt per eam. Via haec Christi est, quem quisquis imitari, hoc est, sequi voluerit, iubetur, abneget semetipsum, &c. Tui igitur abnegatio huc exigitur: hoc est, ne omne quod velis facias, ne desideria tua perficias, ne denique contra Dei legem quicquam concupiscas, faciasque proximo quod tibi velis impendi, & abstineas hanc rem, quam tibi nolis fieri. Quicquid tibi a Deo vel homine, qui erga te Dei agit vices, praecipitur, studeas quantocius implere, & a Deo quicquid aduersitatis super te euenerit

Finis omnium actionum quae esse debeat.

Luc 9.

Matt. 7.

Abnegatio sui discipuli Christi hominem constituens quae

consentias de eiusdem manu patienter suscipere. Hæc inquam tui abnegatio Christi te imitatorum atque discipulum constituit. Quomodo igitur ad Dei seruitutem venisti, ut Christi seruus fieres, ita scito tibi fore necessarium, si Christi volueris fieri discipulus, ut plena perfectissimamque tui abnegationem respicere contempnas. Itaque hoc admittere, hoc sit propositum tuum, hic conatus, hic finis quoque, ut huiusmodi assequaris tui abnegationem. Quando in Dei opere seruitioque acediam, quando in labore pugnandi difficultatem, quando denique in tui mortificatione fastidium ac languorem sentis, te ipsum propositi tui commonificans (quo Dei esse seruus cœpisti) alloquere hoc modo: Ad quid aut quare huc venisti? Dic quamobrem sis hic, & opus tuum cuiusmodi esse debeat? Nunquid non venisti ad plangenda peccata, ad mortificanda vitia? Venisti proprium relinquere sensum, propriam frangere voluntatem, venisti humiliationem, contemptum paupertatemque ferre. Venisti omnibus obedire, humiliari, seruire. Venisti ut quicquid didiceris voluisti esse Christi, quicquid ad virtutis integritatem necessarium intellexeris, obseruet aut pro virili imiteris. Fac igitur modo quod ut faceres huc, hoc est, ad statum penitentiam & emendationis vitæ, venisti. Noli fugere quod quasiuisi, noli quod elegisti spernere, noli denique deprecari propter quod huc venisti, id est, quod ut ferres hanc viam abnegationis tui, imitationis verò Christi, ingressus es. Itaque hæc cogitatio in tuo semper versetur corde, si quando tristitia, aut molestia, tardiumve acedia tibi subreperit: Ego huc ad nil aliud veni quàm ut ab hominibus debeam contemni, in nulla re præferri, alij postponi, increpari, omnibus subijci, ab omnibus nesciri. Quando igitur eiusmodi quid mihi occurrerit, num tristabor? Ecce hoc quod desideravi & volo. Si propterea huc veni, quomodo iam fugiam? Nam & si nil mihi eiusmodi occurrerit, fraudarer intentione mea.

Phil. 3.

Quæ retro sunt obliuiscere. Nihil æstima quod in via Dei hætenus egisti. Ad anteriora semper te extende, omni hora omnique loco propositum tuum renoua, adijce, nouoque seruire, quasi nullius quod ante proposueris sit æstimationis, aut ac si modo primum incipias, ad vltiora te extende. Ad quod vires & gratiam à Deo, eiusque directionem tam seruentem quam humiliter pete. Mane & vesperi quotiescunque præterea horologium domus tuæ audis, tu spiritum ilico tuum renoua, instaurando propositum tuum contra veteris hominis vitia, ut tunc quomodo illa corrigi emendariue possint, quomodoque omnes vires tuas ad hoc ipsum expendere velis, hoc est, quomodo nihil eorum velis negligere quod ad eorundem seruitutem extirpationem, decernas. Dic: Domine Deus meus, vitiam vel hanc horam imo totius vitæ meæ reliquum in honorem & beneplacitum tuum pure expendam. Tunc enim mentaliter, ad Deum redire debes, orans, hoc similiter modo.

Precatio ad horologij auditum.

Benedictus esto tu piissime Domine Deus meus Iesu misericordissime, pro omnibus beneficijs tuis, quibus me ad hanc horam vsque sustentasti: Heu amantissime quam ingratus ego sum, quamque infidelis, qui tempus meum omnino adeo negligenter, inutiliterque expendo, non in gloriam tuam, cui omnes seruiunt creature, sed in vanum ac nihilum. Miserere piissime IESU omnibus peccatis & negligentijs meis ad hanc horam vsque commissis, & da mihi ad

Acedia in seruitio Dei quomodo repellenda.

Spiritus suū uti homo singulis horis renouare debeat

VI
26

hi ab hac hora quod reliquum est vita mea, totum in laudem, honorem ac gloriam tuam perfectissime iuxta beneplacitum tuum supremum expendere. Si tantum tibi superest temporis hæc quoque adijcias. Adoro te & gratias ago tibi misericordissime Iesu Christe, pro doloribus, pœnis, tristitijsq; omnibus quæ hac hora pro me passus es. Benignissime Iesu, fac horam mortu meæ felicem, ut plenè tibi reconciliatus atque in tuis meritis purgatus, sine villo impedimento ac medio ad te latus egrediar. O clementissime Domine Iesu Christe fac misericordiam, & consolare omnes qui in hac hora sunt tentationibus aut alio grauamine contristati. Presta etiam ô misericordissime Iesu hac hora omnibus fidelibus tuis defunctis requiem & consolationem sempiternam. Si omnia non potueris meditari, dic saltem: Iesu, pro tuis innumeris benedixisti tibi sit laus: pro his que pateris, nos munda, iuuua miseros, da pacem, salua mortuos. In meridie quando pulsatur Dominicæ Passionis memoria, hoc est, acriorum dolorum quos in crucifixione tunc hora Sexta, quæ nobiscum hora vocatur duodecima (tunc enim cruci Iesus fuit affixus) sustinuit, dicitur. Misericordissime Domine Iesu Christe, pro omnibus laboribus, incommodis & afflictionibus, quæ propter me homo factus in terris pertulisti, adoro te & gratias tibi ago, eademq; tibi nunc offero pro peccatis meis & totius mundi, Misericordissime Iesu pro omnibus pœnis, vulneribus & opprobrijs tuis quæ propter me in passione tua, præcipue autem hac hora crucifixionis tuæ durius propter me sustinuisti, & pro singulis guttis preciosi sanguinis tui pro me effusis, adoro te & gratias tibi ago, eademq; tibi nunc offero pro peccatis meis & totius mundi. Misericordissime Iesu, pro omnibus tristitijs, lacrymis, gemitibus, compassionibus ac doloribus tuis interius, & pro ipsa amarissima tua morte, adoro te & gratias tibi ago, eademq; nunc tibi offero pro peccatis meis & totius mundi. Deus propicius esto mihi peccatori, qui pro me in crucis patibulo dignatus es mori. Fac quæso tui amore moriar & ego peccato & mundo: tibi verò soli viuam. De exercitio horologii vide etiam in Pharetra diuini amoris. Animaduerte quod tuum sic aut esse debeat propositum. Quare (dic) mutasti viuendi modum? Nonne vt veterem mortificares hominem, interiorem ornares, spiritu uiueres pro peccatis tuis penitentiam ageres, Deum placares, Deo seruires, atque ne eadem denuo peccata admittas, vitam omnino mutares? Inter hæc ausulta quod loquor. Nolo vt cogites tu pro peccatis tuis penitentiam te facturum, neq; hoc intendas. Quare? Quia peccata tua multiplicata sunt super arenam maris. Nimis hæc multa nimisq; graua sunt. Pro vno peccato non potes satisfacere, quid faceres pro innumeris? Nō igitur cogites te penitentia opera facturum pro peccatis tuis. Hæc enim opera tua quantula putas sunt ad tot peccatorum acervos? Qui magna faciunt opera bona, & modica habent peccata, ijsa: satisfaciunt pro suis peccatis. Tu verò quicquid egeris, refer ad honorem Dei vt quicquid boni feceris, ided cogites atque statuas te facere vt Deo placeas. Dei itaq; amor, Dei honor eiusdemq; voluntas & beneplacitum tibi sint causa quare quicquid feceris facias. Omnia igitur facito vt placeas Deo, vt eius inuenias gratiam, vt eius fieri merearis amicus, vt illi honorem exhibeas, vt deniq; eius beneplacitum faciens illum non offendas. Porro omnia opera tua cogita minora quæ vt satisfaciunt pro peccatis tuis. Pro peccatis enim tuis Christi opera eiusdemq; dolores & vulnera, atq; aded ipsam eius mortem illi offerre debes in vnione amoris illius, quo hæc eadem pro te sustinuit. Hæc valent in tuorum peccatorum satisfactionem. Tu verò

Precatio p
felici mor-
te.

Ioan. 10.

Precatio in
meridie di-
cenda.

Lucæ 18.

Propositum
sui vt ho-
mo semper
confideat
debeat.

Amor Dei vt
sit causa be-
ne viuendi,
beneque o-
perandi sco-
pus.

Quid pro
peccatis of-
ferendum
sit Deo.

quicquid agis aut sustines, non pro peccatis tuis Deo offeras, sed pro eius amore atque beneplacito aut age aut sustine, optans apud eundem maiorem inuenire gratiam, qua plura maiora, acceptioraq; illi facias opera. Amor itaque Dei tibi sit causa bene viuendi, beneq; operandi scopus.

Peccatorum vt sint occasiones fugiendæ.

CAP. VI.

Nisi diligentia haud minori delinquendi occasiones fugias quam peccata, nunquam ad vitiorum peccatorumve perfectam venies curationem. Nunquam enim odisse peccatum satis conuinceris, cuius tibi occasionem non tollis. Post quemlibet igitur casum aut tentationem teipsum inuestiga, & quomodo in te intrauerit tentatio, quo modo vicerit te examina, vt expertus iam tentationis occasionem & viam, vbi es inuentus debilior, te plus solito munitas, hostibusq; pracludas accessum.

Discretio quanta sit virtus, quatenusq; eam in omnibus seruare necessarium sit.

CAP. VII.

Nulla potest virtus describi, vt ab omnibus pari possit aut debeat modo obseruari. Nulla quoq; est lex quæ propter pacem, concordiam, charitatemq; seruandam tunc instituta, quam non sæpenumero oporteat, vbi contra pacem & charitatem militat, etiam intermitteri aut moderari. Leges enim humanae & arbitrariae tunc obligant, quando sine attingunt, aut ad finem tendunt propter quem sunt instituta. Tunc enim bene seruatur lex, quando legis intentio finisq; attenditur & obseruatur, quem legislator aut voluit aut velle debuit. Quamobrem quod pro charitate aut pro virtute utilitateve alia est institutum, non recte obseruatur, si contra eandem virtutem pro qua institutum est, seruatur. In cunctis igitur discretionem habe, vt quod propter charitatem, propter virtutem aliam (quando ita videretur) facis, propter charitatem etiam (vbi necesse fuerit) paratus sis illud intermittere: quo in nulla re teipsum quaeras, sed solam Dei gloriam eiusdemq; beneplacitum. Veruntamen quamuis in his quæ arbitraria sunt hæc locum habeant, in legibus tamen & statutis Ecclesiae, in votis quoque, nolo vt tu iudex sis tibiipsum, puta vt pro arbitrato tuo ex his aliquid intermittendum mutandumve putes, aut vt iudicio tu tibiq; praescribas quando lex precepti non attigerit finem, aut quando legi subiectus ad legem obligeris nec ne: sed Praelatum tuum consule eiusq; acquiesce iudicio. Alioquin legem non discernere sed iudicare & sapius contemnere videberis. Discretio tanta est virtus, vt quicquid absq; discretionem fuerit factum, iam non virtus, sed vitium esse necesse sit. Adeo namq; discretio omni operi bono est necessaria, vt si hæc illi affuerit, laudari: si ab fuerit, eam improbari oporteat. Eam ob rem à sanctis Patribus, & mater & auriga virtutum vocata est, quæ haud immerito quoq; cunctis etiam virtutibus ab Antonio sancto etiam praelata est. Siquidem ex illa reliquæ metiuntur, ponderantur, æstimanturq; virtutes. Tuum igitur est (quia non

Leges humane quæ do obligent & quando bene obseruentur.

Discretio quomodo in omnibus seruanda sit.

Discretio quanta sit virtus, quæq; omni operi bono necessaria sit.